

hed for sin Ven, Hr. Oscar Køhler, og hans Aktieselskab, og hvor Ministeren brød med det hidtil gældende Princip om at foranstalte Licitation, hvor der var Tale om offentligt Arbejde. Jeg vilde ikke have fremdraget det, hvis det havde været et enestaaende Tilfælde, men det har kun været een Ting blandt mange andre, der have været dragne frem fra radikal Side. Der er f. Eks. Affæren med „Middagsposten“. Jeg ser anderledes paa den Sag end de Herrer. Jeg forstod meget godt den højtærede Minister, for jeg vidste, hvilken Sygdom Johannes Hansen led af, og hvor fremskreden den var. Jeg vil ikke en Gang bebrejde den højtærede Minister, at han, naar han har Myndighed over Pressen, bruger den. Ministeren er Politiker, og overfor Politikerne anlægger jeg overhovedet, ogsaa overfor mig selv, en noget mildere Moral, end jeg ellers vilde, og jeg bebrejder heller ikke Ministeren, at han bruger den Magt, han har faaet. Det er menneskeligt, selv om det ikke er godt. For jeg mener, at selv om Hr. Johannes Hansen er en umaadelig korrupt Person, er han en af de mest talentfulde Mænd indenfor Pressen. Jeg ved nu ikke, om det er Korruptionen eller Talentfuldheden, der har tiltrukket den højtærede Minister. Det, jeg har imod Ministerens Forhold i denne Henseende, er, at han har benyttet sin Myndighed til der at lægge et moralsk Pres paa vedkommende Mand, ikke i Statens Interesse, ikke en Gang i sit Partis, ikke i andres Interesse, men ene for at hindre, at en Afsløring af en Svindel fremkom. Og jeg vil tilstaa, at det, at en Minister indtager det Standpunkt, efter mit Skøn er noget under det, man kan forlange af den Mand, der skal repræsentere Retfærdighedens Gudinde, hvor blind denne Dame end fremstilles.

Med Hensyn til Biografteater-Bevillingen er det faktisk det samme, der er fremkommet der, nemlig at den højtærede Justitsminister har brudt gammel Skik med Hensyn til Uddeling af disse Bevillinger. Jeg bebrejder heller ikke Ministeren, at han har frataget de Folk, der havde Privilegiet, dette. Jeg finder det i sin Orden, at naar en Minister bestemmer noget, skulle saadanne Folk lyde, selvfølgelig. Men det, jeg bebrejder den højtærede Minister, er, at da han saa, at der var en stor Indtægt, lod han den ikke tilflyde Staten, forlangte ikke Afgift, men lod den tilflyde Folk, der stode meget nær en Bankdirektør, med hvilken den højtærede Justitsminister

Gang paa Gang er bleven forretningsmæssigt associeret paa en saadan Maade, at Tanken ledes hen paa Spørgsmaalet, om det er ønskeligt, at en Minister og en Bankmand staa i nær Forretningsforbindelse.

Men, som sagt, mange andre Ting have været dragne frem. Der er ogsaa blevet draget frem, hvad der for mig staaar som en frygtelig Ting, at en hel Del Menne-sker, der mente sig forurettede af en Sagfører, vare blevne meget ilde behandlede af Justitsministeren. De ville saa klage og gaa, ikke til Kongen, men til Hans Majestæts Justitsminister, og naar saadanne jævne Folk føle sig forurettede, bruge de jævnlig for stærke Ord. Men der havde det været Kongens Justitsministers Pligt at støtte dem saa langt, det var muligt, og i hvert Fald ikke at beordre det offentlige til at skride ind mod dem, som han gjorde. I gamle Dage i Rusland sagde Bønderne, hvad der end skete i Landet: Vi holde os til den store Czar, „vor lille Fa'r“, fordi vi vide, at han beskytter os mod de hvide Hænder. Den Opgave at beskytte mod de hvide Hænder, tror hos os den jævne Befolkning at skulle ligge til Demokratiet. Vi Højremænd sige ikke dette, men Demokraterne hævde det. Her kommer der saa en Samling Smaaborgere, der ere blevne mishandlede af en Sagfører, og haabe, at Kronen skal hjælpe dem mod de hvide Hænder. Men hvad gør Kronens Ministre? De gaa sammen med de hvide Hænder, sammen med vedkommende Sagfører. Det viser sig senere efter Udfaldet af Sagerne, at vedkommende Klagere havde Ret, og det er til dette, jeg knytter mine Bebrejdelser. Det er i Virkeligheden et Slag i Ansigtet paa Demokratiets Idé. Jeg ønsker ikke, at Folk skulle være Demokrater, men jeg ønsker, at de, naar de ville være Demokrater, skulle handle efter Demokratiets Principper.

Maa jeg vende tilbage til Hr. Johannes Hansen og sige en Ting til. Det er aldeles umuligt at faa Johannes Hansen sat i Fængsel nu. Den højtærede Minister staaar i et slemt Dilemma. Sætter han ham ikke i Fængsel, vil han stadig blive angreben, og sætter han ham i Fængsel, vil man sige, at det er af Hævn. Den højtærede Minister er i Virkeligheden umaadelig uheldigt stillet i denne Sag. Derfor vil jeg sige, at fra mit Partis Side kommer der ingen Kritik frem, hvis Ministeren giver ham fri. Jeg tror, det vil gaa saaledes, at Raabet vil lyde: Giv Barrabas fri?

Naar jeg imidlertid har følt mig for-